

РЕШЕНИЕ

№ 784

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12040** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „А.“ – А. – [населено място], представлявано от изпълнителния директор И. Х. Л. срещу Решение от 28.10.2021г. по н. а. х. д. № 6636/2020г. по описа на Софийски районен съд, 103 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-177/21.04.2020г., издадено от председател на Комисията по финансов надзор /КФН/. Като касационни основания са посочени неправилност на решението поради съществени нарушения на процесуалните правила и при неспазване на материалния закон. Касаторът излага твърдения, че не е налице укриване на информация, тъй като данни за кредита са оповестени в съставения междинен финансов отчет. Навежда доводи за маловажност на нарушението. Прави се искане за отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител поддържа жалбата. Ответникът - Комисията за финансов надзор чрез процесуален представител оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и

възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

С Решение № 213-ДСИЦ от 25.02.2009 г. на КФН на „А.“ А. е издаден лиценз да извършва дейност като дружество със специална инвестиционна цел, а именно инвестиране на парични средства, набирани чрез издаване на ценни книжа, в недвижими имоти (секюритизация на недвижими имоти), поради което за дружеството е налице задължение да спазва и изпълнява разпоредбите на Закона за дружествата със специална инвестиционна цел - ЗДСИЦ (отм.). Установено е при извършена проверка на дейността на „А.“ А., че дружеството е сключило на 17.10.2019г. договор за банков кредит № 05000КР-АА- 1493 с Ц. – АД с падеж 17.04.2020г. и променлив лихвен процент 2,8%. На 16.12.2019г. е съставен акт за установяване на административно нарушение по чл. 9, ал. 6 от ЗДСИЦ, връчен на същата дата на пълномощник на дружеството. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и процесното НП № Р-10-177/21.04.2020г. от председателя на Комисията за финансов надзор, с което за допуснатото нарушение е наложена имуществена санкция в минимален размер от 20 000 лв. на основание чл. 31, ал. 3, т. 3 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗДСИЦ.

Районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия. Приел е, че вмененото от АНО нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана отговорността на дружеството. Извел е извод за липса на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 6 от Закона за дружествата със специална инвестиционна цел /ЗДСИЦ/ в срок до три работни дни от сключването на договора за кредит дружеството уведомява комисията и банката-депозитар относно банката-кредитор. Уведомлението съдържа най-малко информация за вида, размера, валутата, лихвения процент, годишния процент на разходите, срока на кредита, обезпечения и солидарни длъжници, както и периодите на плащания по лихви и главници. Дружеството е длъжно да уведоми комисията и банката-депозитар и за всяко изменение в договора, което води до промяна в подадената информация по изречение първо.

По делото безспорно е установено, че в тридневен срок от сключването на договора за кредит от 17.10.2019г., т.е. в срок до 22.10.2019г. не е уведомена КФН за сключването на описания договор за банков кредит. В същото време, съдът намира за неоснователни доводите изложени в касационната жалба, че информация за кредита

имало в съставения от дружеството междинен финансов отчет. В случая законът изисква изрично уведомяване на КФН, каквото уведомяване няма извършено. Противно на доводите, изложени от касатора, че информация за договора за кредит имало в съставения междинен финансов отчет, такива данни няма. Видно е, че договора за кредит от 17.10.2019г. е с цел заплащане на ДДС за новопридобити имоти, находящи се в [населено място], обл. П., докато в междинния финансов отчет е посочен (чисто информативно, без конкретика) единствено договор за инвестиционен кредит за закупуване на недвижим имот в [населено място]. Освен това датата на съставяне на междинния отчет е много след изтичане на законоустановения срок за уведомяване на банката – депозитар и дори след извършената проверка от КФН.

Неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, в контекста на заявените доводи за несправедливост на наказанието, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, тъй като се касае за формално нарушение и законът не изисква вредоносен резултат. В същото време, закъснението е съществено и същото е изпълнено едва след започване на проверката от страна на КФН и отправяне на изрично питане в тази насока.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.10.2021г. по н. а. х. д. № 6636/2020г. по описа на Софийски районен съд, 103 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-177/21.04.2020г., издадено от председател на Комисията по финансов надзор.

ОСЪЖДА „А.“ – А., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор И. Х. Л. да заплати на Комисия за финансов надзор – [населено място] съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

